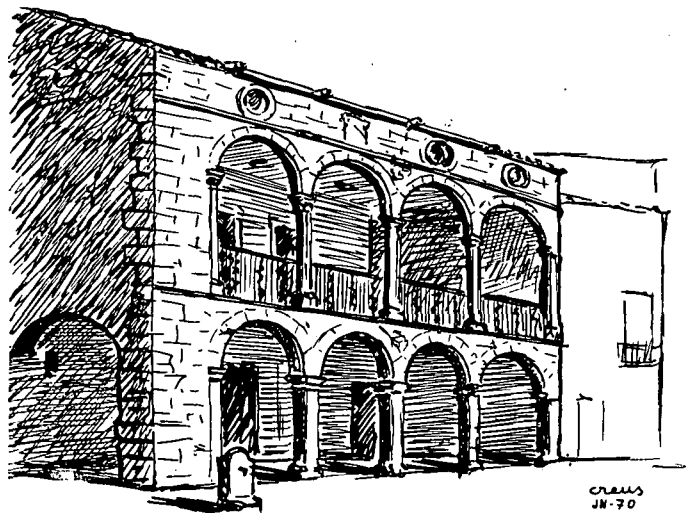

CASA L'AMBALL

Entre los lugares típicos de nuestra Villa hay que mencionar la plaza Amball, donde la atención del visitante se centra hacia la casa que ha dado nombre a dicha plaza, cuya fachada ha sido reproducida en diversas publicaciones como cosa destacable de Agramunt.

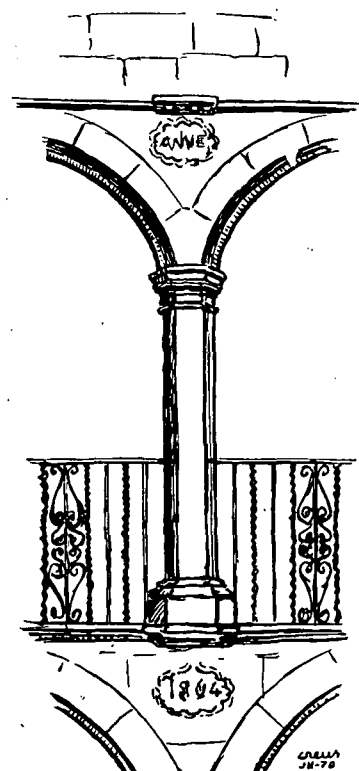
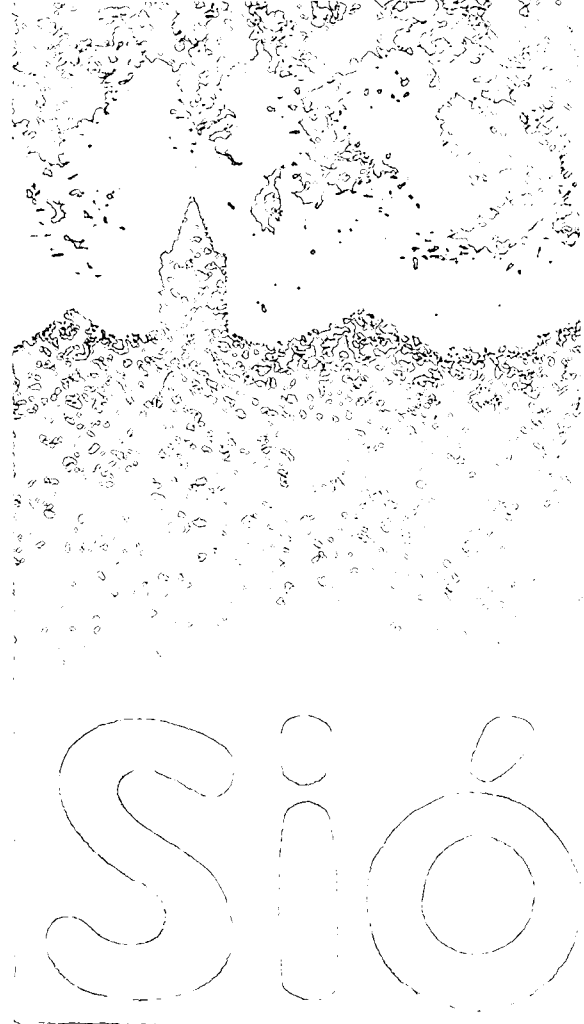
En realidad no es que el edificio presente unas características de espectacularidad, pero lo que sí tiene es una limpieza de estilo única entre todas las casas de nuestra Villa, más destacable aún a medida que muchas antiguas van reformándose, cambiando la solidez y aristocracia de la piedra por débiles paredes de cerámica cubiertas, en general, por simples revoques sin gracia alguna.

Es por eso que no podía faltar en nuestro periódico SIO una dedicación especial a casa «L'Amball».

Su fachada presenta un conjunto muy elegante de estilo barroco, y está compuesta por cuatro soportales con pilares cuadrados y arcos de medio punto que sostienen una galería de columnas más delgadas y arcos con molduras; encima de cada arco tres ventanas ovaladas y un reloj de sol complementan el edificio, que está rematado por una moldura de la que salen cuatro canaleras de desagüe del tejado, labradas en piedra.

Es lástima que varias reparaciones efectuadas vayan anulando los detalles arquitectónicos iniciales; son tan comunes las edificaciones de hoy día sin ningún sentido artístico, que sería muy de elogiar el que, casas como la que ocupa nuestra atención, conservaran la pureza de su arquitectura, procurando sustituir los elementos desgastados y efectuando las reparaciones y mejoras de acuerdo con el estilo de la construcción.

creus

El Lector opina.....

Sr. Director de SIO:

Es común y corriente el que en todas las poblaciones de alguna importancia, el sistema de aparcamiento de vehículos esté regulado de forma que un día se efectúe a la derecha y otro a la izquierda de las calles, es decir alternando el lugar, de esta manera se reparten los inconvenientes que producen los aparcamientos, pudiendo los vecinos verse libres de los mismos en días alternos.

Tengo observado que también en nuestra Villa se tiene esta norma, pero tan sólo en el tramo de la calle Guimerá.

¿No cree Sr. Director de SIO, que el tramo de la Avda. Mariano Jolonch, que por cierto es donde más vehículos se aparkan, sería muy necesario tomar la misma medida

Además del inconveniente que supone el encontrarse siempre delante de las puertas algún vehículo, los del otro lado de la calle, y debido al mal estado de la misma en donde por cierto se recoge mucha tierra que la lluvia arrastra de las calles altas que están sin pavimentar, hemos de soportar todos los días grandes levantamientos de polvo y arena provocados por los vehículos que forzosamente han de transitar siempre por el mismo lado, ensuciando las aceras, puertas y escaparates.

¿No estaría bien que al menos en días alternos pudiéramos vernos libres de estos contratiempos?

Una vecina

ESTACION SERVICIO AGRAMUNT

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.º Inglés

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)
Imprenta Miguel Pera-Guimerá, 13- Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

V APLEC CORAL DE LES COMARQUES DE LLEIDA I TARRAGONA - FLIX

7 de Juny del 1970

REPARTORI DEL CONCERT:

1er. Grup

ORFEO FLIX Flix
Nadal Blanc (Berlin), dirigida per J. Baptista Sabaté.
La sardana de les monjos (Morera), dirigida per J. Baptista S.

2ón. Grup

ORFEO LLEIDATA Lleida
CORAL ESTELS Termens
ORFEO LA LIRA Torres de Segre
El minyonet (Casulleras), dirigida per Xavier Prilló (Termens).
Perdut en l'immensa mar blava (Ynera), dirigida per Lluís Virgili (Lleida).

3er. Grup

ORFEO VEUS DEL CAMP El Soleràs
AGRUP. CORAL COR JOIOS Juneda
ORFEO IMPULS ARBEQUI Arbeca
ORFEO TERRALL Les Borges Blanques
El bon caçador (Puig Adam), dirigida per M. Carme Giné (Borges).
Déu lloat per la natura (Beethoven), dirigida per Antoni Pujol (Juneda).

4art. Grup

ORFEO NOVA TARREGA Tàrrrega
ORFEO LA JOIA DE MAIG Anglesola
ORFEO BELIANENC Belianes
ORFEO NOVA SOLSONA Solsona
No tardis Jack (Foster), dirigida per Antoni Huguet (Belianes).
Rosa de bardissa (Werner), dirigida per Narcís Saladrigues (Anglesola).

5é. Grup

ORFEO BALAGUERI Balaguer
LA CORAL D'AVUI Agramunt
ORFEO DE TREMP Tremp
AGRUP. C. FLORS D'URGELL ... Castellserà
Vell pelegrí (Ynera), dirigida per Antoni Canosa (Agramunt).
L'Empordà (Morera), dirigida por Domènec Gardenyes (Trempe).

6é. Grup

CORAL BOIXERICA Tarragona
ORFEO DE MONTBLANC Montblanc
CORAL DE BARBARA Barbarà
Primavera (Schumann), dirigida per Mn. Joaquín Muñoz (Montblanc).
Tot baixant per la drecera (Glück), dirigida per Josep M. Torrell (Barbarà).

PROGRAMA COMU

El noi de la Mare (Cervera) Manuel Gras (Arbeca)
El concert (Geissler) Jordi Rosell (Belianes)
Agermanats (Ad. O. Martorell). M. Carme Escribà (Tàrrrega)
Gronxa'm estel daurat (Josly) J. M. Ricart (Balaguer)
Vós sou Senyor ma fortalesa (Bach) Josep Aran (El Soleràs)
Foc de llenya (Haydin) M. Carme Vidal (Lleida)
Amor que tens ma vida (Anònim). Francesc Rius (Tarrag.)
Adéu, Adéu (Canon holandés) M. Carme Valls (Lleida)
El cant de la senyera (Millet) Lluís Virgili (Lleida)

Corresponsal

FIESTA DE SAN ISIDRO

La fiesta de los agricultores estuvo muy lucida. Santa Misa por la mañana, luego bendición y desfile de maquinaria, con 162 tractores y una cosechadora. Sorteo de 29 regalos entre los participantes, ofrecidos por entidades y casas comerciales e industriales. Y como novedad, obsequio especial a seis tractores adornados con flores, de acuerdo con el programa. Posteriormente, a las autoridades y representaciones les fue servido un vino español en la Sala de Fiestas KIPPS. Organizó los actos la Hermandad de Labradores.

CIERRE DEL CANAL

A consecuencia de un desprendimiento de tierras, más arriba de Artesa de Segre, provocado por las intensas lluvias de primeros de mes, el Canal de Urgeit permaneció cerrado quince días. El Servicio Municipal de Agua Potable ha demostrado estar preparado para cualquier eventualidad. No hubo escasez en el suministro, aunque hacia el final el agua no era muy buena.

MAJORETTES

El jueves día 21 de mayo por la noche, nuestras Majorettes y Banda actuaron en Liñola, con motivo de la Fiesta Mayor.

DESILUSION

Recientemente publicaba «LA MAÑANA» de Lérida, una relación de las poblaciones favorecidas con subvenciones para construcciones deportivas. Y no pocos aficionados agramunteses lamentan que a nuestra Villa todavía no le llegue el turno para la proyectada piscina y otras instalaciones en el Campo Municipal de Deportes.

FIESTA DEL CORPUS

Durante la procesión del día del Corpus, con un tiempo espléndido, varias calles se lucieron en el adorno del pavimento. Destacan la de Vilavella, la «Placeta l'Amball» y la plaza de la Iglesia. En los dos últimos lugares había los únicos altares del recorrido, de acuerdo con las instrucciones de la parroquia.

LA CORAL D'AVUI

Nuestra agrupación coral participará —ha participado ya— en el «V APLEC CORAL DE LES COMARQUES DE LLEIDA I TARRAGONA», a celebrar en Flix (Tarragona) el día 7 de junio.

FINAL DE ETAPA

La Vuelta Ciclista a Lérida, que tuvo un final de etapa en Agramunt, movilizó prácticamente a toda la población. Nunca nuestra Villa había sido final de etapa y ello explica, aparte nuestra afición deportiva, el interés que despertó.

ROMERIA A LOURDES

En la romería a Lourdes, organizada por las parroquias de la comarca, durante los días 1, 2 y 3 de junio, han participado 44 personas.

TRISTEMENTE INSOLITO

Por lo tristemente insólito del caso, queremos dejar constancia de la relación existente entre la boda del día 27 y el fallecimiento del día 31. (Ver notas demográficas). Novios y séquito se hallaban en la iglesia y la ceremonia se desarrollaba con normalidad. Los contrayentes acababan de dar su consentimiento e iba a empezar la santa misa, cuando la madre de la novia cayó fulminada en el banco. Sin recobrar el conocimiento falleció cuatro días después. Descanse en paz la Sra. Magdalena Valls y reciban sus familiares nuestro más sincero pésame.

METEOROLOGICAS

Se deja sentir el calor, los campos ofrecen buenas perspectivas y las afecciones gripales todavía están de moda.

XIC

LABORATORIO
DE ANALISIS

En una taverna li serviren un entrepà de tal qualitat que el pernil, segons explicava, «era tan prim, tan prim, que no més tenia una cara». Així ho conten els biògrafs d'aquell savant catalan que es digué Pompeiús Gener. Si a l'iniciar la columna d'avui ens deixem portar de la mà seva és perquè llegim que sa mare morí d'un bolc de tartana, i tal fet ens ha guiat a reflexionar sobre els accidents de locomoció en la seva immensa varietat actual i els de la minsa de temps reculats.

Ara, quan llegim el reportatge d'un atropell de carretera, d'una topada de trens, del naufragi d'una embarcació, de l'estavellament d'un avió i ens hi ponderen les víctimes, tots amb tots els escarafalls que hi fem són en grau superlatiu; com si no guardessin proporció amb les víctimes de la circulació d'abans de la proliferació de l'automòbil, per fixar una fita relativament llunyana.

Si prenem en consideració la poca movilitat de la gent amb els mitjans de viatge d'aquella antigor i la moltíssima d'avui, trobarem que no té res d'anormal el nombre de víctimes en l'actualitat. De l'enorme desplaçament de la gent avui no cal parlar-ne car és evident; del de temps reculats cal recordar tan sols que abans de la primera guerra europea hi havia a nostra vila molta gent que no havia anat mai en tren i si el coneixien era per haver-lo vist a Tàrrrega a l'anar-hi a mercat.

Per cada home-quilòmetre de desplaçament d'allavors, ¿quants home-quilòmetre es desplacen avui en igualtat de temps? No es pot concebre car a aquella migradesa correspon avui un frenesi. Doncs el lògic raonament ens diu que les víctimes han d'ésser avui nombrosíssimes.

Si poguéssim saber els accidents de locomoció que tingué nostra vila entre 50 i 100 anys arrera i les que ha tingut en els 50 anys darrers potser arribariem a la deducció de que en aquests no s'han produït en el nombre que proporcionalment correspondrien als dels 50 anys anteriors. D'allavors recordem la Clavetaira, que perdé l'orella en el bolc d'un carruatge de servei públic prop del pont del Senill d'Artesa de Segre; la tombarella de carro tocant al pont del Canal de Mafet on hi perdé la vida la fadrina Ramona Roig Solé; el que sofrí el Miquel Pera a la sortida del pati de la farinera del Jolonch; el del nen del Canosa davant del jardí de cal Iglesias... De les víctimes de circulació dels darrers 50 anys no volem fer-ne menció per estalviar als seus familiars el dolor amb tal recordança. Amb tot podem afirmar que no han guardat proporció amb les d'altre temps, ni de bon troc, afortunadament, i Déu faci que no augmentin en la proporció que la lògica ens podria fer suposar. Cada víctima de circulació porta una espurna de dolor als cors sensibles, dolor que seria molt més intens cada vegada que es tractés d'un agramunti.

J. VILADOT-PUIG

Als i agrairie molt, publiquésin aquest petit ascrit am aquest Diari tan fantastic com tenim a Agramunt i que es al SIO

Tornem u-naltre vegade amb aqueste astasio tan vunique comb es lá primavera; podem recrearnos treyen al cap al balco i miran l'a xen aue saborexen a l'a seva vegada al temps tan maco que ens fa; als petit, que val amb les seves bicicletes amun i aball; o si no podem astarnos a mirar als xardins cam comensen a dixar creixe les sevas flos.

Si, es al temps mes bunic d'el añ; ancare que molts no al pugem disfluta degut a les nostres ocupacions, que ens u amb-pedexen; i que per aquesta causa ens fan une miqueta de golete l'a xen que u poden fe

Aquets que desde que ens alsem fins que ens amb tornem a durmi tenim totes les horas ocupades, asperem amb impasiensie que arribi al diumenxe per-a-puge na a pasa un dia fantastic al defore i después asta tote l'a semana recordan aquest dia i miran al calendari cuan i podrem torçna; i si per casualitat arribe a ploure xa ens tens tot al dia de mal humor.

JUDITH

PER FABO; NO POSIN LÁ PELLIDO

AUTO - ESCUELA

VILELLA

Avda. M. Jolonch, 22 AGRAMUNT Tel. 122

Tapizados de Coches y Muebles

GUARNICIONERIA RECASENS

Plaza del Pozo, 6 - Tel. 76 AGRAMUNT

El Raval de Dalt

Era el dia 20 de novembre allà les cinc de la tarde, va tocar la sirena i és molt natural que al sentir-la tothom surti a preguntar on és el foc. Van dir que era a la granja del senyor Romeu, donc vam anar cap al Mercadal, raval de dalt amunt i cap a apagar el foc. És clar, quan una persona va a assistir a una casa que passen necessitats, poc mira per allà on passa, el mateix vaig fer jo; però una volta el foc apagat, ja vam retornar més a poc a poc i, és clar, vam tornar a passar pel mateix lloc, o sigui pel raval de dalt. Aleshores em vaig adonar que aquell carrer era intransitable, un carrer molt dolent, com que aleshores no em venia de cinc minuts, vaig veure un senyor veí d'aquell carrer, fill d'allí mateix, i jo si que li dic: «Teniu un carrer molt dolent!» I ell em respon només que quatre paraules: «Fa dos anys que vàrem demanar a l'Ajuntament per arreglar-lo junt amb els veïns i no es va poder aclarir res.» I no em diu res més.

Jo si fos una cosa només de l'Ajuntament, diria ara mateix que s'arreglés; perquè cregueu que és de primera necessitat. Però havent-hi d'intervindre els veïns, francament jo a casa dels altres no em dóna la gana de ficar-m'hi; però sí que farem una mica d'història del raval de San Francisco, conegut pel raval de dalt.

A l'època dorada, o sigui a la nostra joventut, el diumenge a la tarda ens juntàvem al Mercadal una colla de xicots i xicotes i ens en anàvem cap als Dipòsits. Allí contemplàvem tota l'explanada dels Salats, carretera de Puelles, carretera de Mafet i també la carretera de Puigvert i aquells vuit o nou pobles; o sigui que allí hi ha una vista que sembla com si fossim al Tibidabo en petit. Allà hi passàvem la meitat de la tarda, després tiràvem per la costa'l Cirera cap al Passeig i tornàvem a fer cap allà per on havíem vingut: al Mercadal i d'aquesta manera havíem passat la tarda la mar de bé i amb pocs quartos. Dic això perquè el raval de dalt és el camí millor per anar als Dipòsits, per acompanyar un familiar o un amic, o nosaltres mateixos per anar-hi a passar una estona. Perquè allò que diuen que tots els camins van a Roma, per mi això és un mite, perquè tant per anar a Roma com a qualsevol altre lloc, de camí només n'hi ha un que és el més dret i el més bo i en aquest cas és el raval de dalt, que si s'arreglés en lloc de ser un carrer seria un passeig.

Mireu, tenim un exemple. Jo visc, com tots sabeu, al raval de baix o sigui al raval de Puigvert. Fa vint anys

que el nostre carrer era molt més pitjor que el que ara estem parlant; però un bon dia el senyor Recasens, que en aquella època era el senyor Alcalde, ens va reunir a tots els veïns, que em sembla molt que eram uns quaranta, a la Sala de l'Ajuntament per tal d'arreglar el carrer. També ens va dir que una part ho hauríem de pagar els veïns i com sol succeir en aquests casos, encara que alguns no hi vinguessin bé, quasi sempre mana la majoria. I es va acordar arreglar-lo, perquè per dos o tres que no hi venien bé en aquell moment no s'havia pas de deixar. Quan ens toquen a la butxaca és difícil que tots hi vinguin bé, l'esperit conservador en aquests casos també té el seu paper i jo molt que ho respecto. Mireu com estava aquell raval que algunes persones sortien de casa amb dos parelles de sabates, un als peus i un altre a les mans, i quan arribaven als Coberts del Gall, allí es canviaven les sabates, perquè anar a comprar a les botigues amb les sabates plenes de fang, també els feia bastanta pena, doncs davant d'aquest cas podeu veure si convenia arreglar aquell carrer.

Un bon dia trobo un senyor i li dic que jo era un, precisament, dels qui més em tocava de pagar. Com que això va per metres, a mi em tocava de pagar 2.100 pessetes i tampoc ho trobava ben barat. Però aquell senyor em diu: «Mira tu posa la casa en venta tal com està el carrer i del que et donin jo, quan el carrer estarà arreglat te'n donaré cinc mil pessetes més.» Doncs jo dic que aquest negoci que no cal agafar la ploma, és un negoci rodó. Doncs així encara és més motiu per arreglar-lo i com més aviat millor.

Mireu, per mi el carrer és l'antesala de la casa. O sigui que si el carrer està ben arreglat, acte seguit veureu com també s'arregla la casa; però si pel carrer ni s'hi pot passar, tampoc hi ha molt interès en arreglar la casa, perquè si mai ve algú a casa vostra i per arribar a casa ha de patir molt passant pel carrer, poca importància donarà a la casa, per més ben arreglada que estigui, perquè éll sempre pensarà en el que ha patit per arribar-hi.

També demano als veïns del raval de dalt, que facin el que puguin per arreglar el carrer, que fóra una de les millors obres que tindria el poble d'Agramunt i un gran bé per a ells, si com és natural l'arreglen bé i no l'arreglen malament.

AMADEU AMIGO PLA

El Desarrollo y el Hambre en el Mundo

Las expresiones de «sub-desarrollo», «país sub-desarrollado» forman parte del vocabulario corriente hasta tal punto que se omite generalmente de precisar su sentido.

¿Bajo qué punto de vista puede decirse que un país sea sub-desarrollado? Si es en relación con otro país, podrá afirmarse que cualquier país lo es, de compararlo a los Estados Unidos. Pero en general nadie piensa que ciertas zonas europeas puedan ser sub-desarrolladas, ya que se suele designar bajo este nombre a la mayor parte de los países latino-americanos, asiáticos o africanos.

Cinco son los indiscutibles síntomas del sub-desarrollo: Ante todo se traduce por un ritmo demográfico sumamente rápido. Sin embargo, este crecimiento no es debido a un aumento del índice de natalidad, sino a un retroceso o a una disminución de enfermedades o epidemias.

Luego, la producción agrícola crece menos rápidamente que la población. En la India por ejemplo, la producción de cereales aumenta tan despacio que, en 1966, no se pudo abastecer más que a las tres cuartas partes de las necesidades.

También influyen los recursos naturales, a veces inadecuadamente explotados. Así ocurre en la América Latina, o mejor dicho en Chile o en Colombia donde se cultiva solamente la cuarta parte de las tierras. Contrariamente, en otras regiones mundiales, todos los suelos se cultivan pero de manera poco intensiva: de ser los cultivos de arroz en la India tan intensivos como en el Japón, se podría alimentar a una población cuatro veces mayor.

El cuarto punto se basa en una mano de obra inempleada que, al carecer de empleo se vuelva una carga para la nación.

Pero sobre todo es un nivel de educación realmente mediocre lo que más influye en este sub-desarrollo.

En Europa, América del Norte o el Japón, todos los adultos saben leer y escribir; pero en cualquier otra parte el nivel de instrucción es desastroso por no decir casi nulo.

Generalmente, si se suman todos estos síntomas, se obtiene un resultado más temible aún: el hambre. Vieja compañera del hombre, puesto que desde que existe la humanidad existe el hambre, esta temible plaga, venida en Europa y Norte América en el siglo pasado, asola todavía ciertos continentes.

Esta inigualdad entre los bien y mal nutridos se hace insoportable al mismo tiempo que representa un peligro para el bienestar mundial.

Las consecuencias inmediatas son tan múltiples y variadas como las causas. Principalmente la humanidad pierde a causa del hambre un «capital humano» considerable. En la América Latina por ejemplo, la mitad de los ataúdes encierran el cuerpo de un niño de menos de cinco años.

Esta desigualdad entre los hombres es escandalosa. Cierta que el hambre ha existido siempre, pero en el pasado, los que padecían hambre ignoraban que otros habían eliminado este azote. Hoy no lo desconocen y envidian a los que gozan de una suficiente y a veces pléutica alimentación. Saben que un 15% de la población detiene el 85% de las riquezas mundiales.

Pese a que los más grandes sabios estén hoy convencidos que no solamente se puede paliar este deplorable estado sino que se puede remediar merced a acciones urgentes y eficaces sobre las causas generatrices, se puede temer que este desequilibrio no acarree una sublevación de los hambrientos contra los bien nutridos.

Para el porvenir de la humanidad hay que poner fin a este desnivel, pues es finalmente la paz del mundo la que está en causa.

Maria Teresa CASTELLA SOLDEVILA
FOIX (Francia)

CRUÏLLA

Gat escaldat

per Jordi Guasch

El gos i el gat es barallen sempre. No hi ha més solució, si volem acabar momentàniament la disputa, que agafar el gos i el gat i ficar-los a l'aigua: l'un per a rentar-lo, i l'altre per a esfereir-lo. Ja tenim el problema resolt.

Però l'home no és ni gat ni gos; millor dit, no ho hauria de ser. Però com que tots som més o menys febles —més aviat més que menys— arribem a creure que, una vegada escaldats, fugim de l'aigua tèbia, amb el que no aconseguim res més que fer-nos esclaus de coses externes que ens fan més mal que bé.

La sort o la desgràcia dels esdeveniments ha posat damunt nostre el feix d'una cultura que, de no conrear-la, s'esdevé una càrrega imposada gratuïtament sobre les nostres debilitades espatlles i que acaba per aixafar-nos, cas de no pair-la com cal.

La situació de la cultura catalana és molt per desota de les seves possibilitats i grau d'expansió que com a tal cultura li pertoca. Però quan el seu bagatge és fruit de molts segles, ens adonem que és forçós i indispensable que li dediquem atenció.

Quan no fem això, quan no obrem així, podem aplicar allò que deiem del gat escaldat. Fugir d'una imperiosa necessitat tot perquè algú hi posa través o, més senzillament, perquè no convé.

Per damunt de tot hi ha els valors propis i també les pròpies necessitats. Cal, doncs, explotar-les i aprofitar-les al màxim.

No voldria que m'interpretessiu malament. Només penso que de continuar així, acabarem com el gat i el gos. I nosaltres no tenim set vides...

Hotel Les Cimes

RESTAURANT - BAR Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres

Telèfon 51126

PAS DE LA CASA - ANDORRA
OBERT TOT L'ANY

Un veterà del clarinet

A través d'aquestes planes anem recollint diverses facetes professionals d'altres tantes persones vinculades a la nostra Vila, algunes de les quals encara són de l'ofici; però d'altres, per llei de vida, ja no el practiquen. Però jo crec que també és interessant parlar d'allò que en altre temps havia estat la seva passió.

Com tots recordareu, la nostra Vila en temps passats havia estat bressol de grans músics, per tant, seria una injustícia no fer una exposició del que era, i del que és, la música a la nostra Vila. Amb aquest motiu ens hem posat en contacte amb el senyor Ramon Mir Valls, més conegut pel senyor Mir, home amable i senzill, que al conèixer la meua intenció s'ha posat a la meua disposició d'intermediat. Com és natural, jo crec que la primera pregunta ha de referir-se a com defineix el seu ofici.

—Senyor Mir, per favor, com defineix la música?

—La música és un art que expressa tota l'ampla vida a través d'unes notes, ja sigui alegria, tristesa, amor, etc.

—Concretant —intervinc jo— expressió del que sents, del que penses i no ets capaç d'expressar per un altre conducte.

—Això mateix.

—Quan va començar la seva afició a la música?

—La meua afició a la música va començar a l'edat de 15 anys.

—Si va començar a 15 anys, em voldria...?

La pregunta queda interrompuda, perquè la resposta ve com un espetec.

—Vaig practicar-la durant quaranta-cinc anys.

—¿Durant la seva vida musical, es considerava professional o simplement ho feia per afició?

—Si em permet, Sr. Jaume, distingirem la diferència que hi ha entre professió i afició. Professional és aquell que d'un ofici en viu, i afició allò que es practica al marge del ofici quotidià. Una vegada aclarits aquests punts, la meua vida musical fou més que res una afició.

—Se'qua el seu instrument preferit era el clarinet; però, en practicava algun altre?

—Té raó, el meu instrument preferit era el clarinet; però també tocava el saxofon.

—Considerava la vida musical una vida de sacrifici?

—Es veritat, la considerava de molt sacrifici, des de diferents punts de vista. En primer lloc, quan era jove, contemplar com es divertia el jovent, des de dalt d'un escenari, mentre jo era un dels que els proporcionava aquella diversió. Un altre motiu era anar sempre d'un lloc a l'altre, allunyat dels pares i altres éssers estimats. Finalment, en l'aspecte econòmic, no era recompensat en relació

amb la feina que fèiem. Qui pogués practicar actualment! Qui cregui que la vida musical no és sacrificada, què la practiqui!

—En totes les professions hi ha una edat determinada en que un està en plena forma, ¿això quan té lloc en la d'un músic?

—Jo considero que per un músic l'edat apropiada és entre 25 i 35 anys.

—Quan es va retirar de la música activa?

—Vaig deixar de practicar a l'edat de 55 anys; però no he estat al marge de la música, sinó que totes les grans obres musicals són motiu perquè jo recordi, amb enyorança, aquella gran època de la que tinc grans i meravellosos records que mai podré oblidar.

—¿Sempre havia actuat en formacions orquestrals locals o també en orquestes d'altres poblacions?

—Tota la vida musical meua, ha transcorregut en les diferents formacions locals que s'han anat formant, fins a l'època en que es formà l'ORQUESTRA AGRAMUNTINA, que marca la meua retirada, com abans he dit.

—En l'actualitat, continua recordat la música?, l'enyora?, la practica?

—Una persona que per llei de vida es veu en l'amargura de retirar-se d'allò que durant tants anys constituí un cercle i una etapa de la seva vida personal, jo crec sincerament que bé mereix un record. Actualment, constitueix per a mi i per tots els qui formarem aquella gran època de la música local, un motiu d'enyorança. Per altra part també la practico, a estones.

—Jo se'que té molta afició a la sarsuela, ¿considera que està en crisi aquesta magna manifestació musical espanyola?

—Si actualment està en crisi, el motiu principal no ho se; però potser és per falta d'obres de veritable atracció; un altre motiu podria ser que és necessari renovar-se. No fa molt temps T.V.E. en va fer una serie de sarsueles que crec varen ser interessants de cara a la nova generació, la joventut.

—Li he de ser franc. A mi no m'agradava la sarsuela, però com vostè diu, gràcies a T.V. he pogut sino agafar-hi afició, almenys trobar-hi quelcom.

—No obstant està en crisi —insisteix.

—Sabem que d'Agramunt n'han sortit grans músics i que hi havia gran afició, actualment podem dir que també passem crisi musical, per què li sembla que passa això?, ¿és que la nostra joventut no li dóna la importància suficient?

—Com tot ha anat evolucionant, avui també es pensen que sense solfa es pot sortir músic —bromeja—. La música, cens dubte, ha anat d'acord amb els temps.

—Existeix la crisi musical?

—La crisi existeix, solament el temps és el testimoni principal del futur.

—El tema joventut sempre és notícia, per tant la música també té la seva història es la joventut, ¿com considera aquesta en la rama musical?

—Dos cares té aquesta pregunta. En primer lloc nosaltres som partidaris de l'autèntica música clàssica i per altra part, com que tot ha anat evolucionant, una variació de la música està a l'altura dels temps. Sincerament, a mi no m'agrada; però com a bon professional la respecto.

—Veient un jove que sense nocions de música pugui guanyar tants milions, més que un professional de gran categoria amb tots els estudis, ¿com veu el futur de la música autèntica?

—Aquest problema és palpable i actual, no obstant jo només et diré que la nostra música no es perdrà mai, encara que actualment sofreix un colapse i penso que al final s'imposarà el bò.

—Veient aquestes inquietuts juvenils, ¿com considera a la mateixa, constructiva o destructiva?

—Rotundament destructiva i considera que tard o d'hora vindrà la decadència.

—Sense dubte la música està present en moltes facetes de la vida, considerant això, com la veu dintre la societat?

—Com tota art, la música ocupa un lloc destacat dintre la societat, cosa que s'ha aconseguit amb l'esforç dels grans músics de la història.

—Una de les indústries que més ha contribuït a la perfecció de la música ha estat l'electrònica, no és veritat?

—Sí, però desgraciadament en els nostres temps havíem de bufar a ple pulmó, per no disposar d'aquest avantatge; no obstant jo el vaig arribar a conèixer.

—Si en el seu temps no estavu del tot perfeccionada, ¿no creu que l'esforç d'aquesta professió ha estat recompenyat?

—Sí, perquè l'afició i la voluntat de tots quans formàvem aquella època, s'imposaren pel damunt de totes les circumstàncies agradables i desagradables que, lògicament, es troben.

—Crec que la música és una professió que cadascú ja hi neix, no es així?

—Indubtablement que sí, ja s'hi neix.

—¿Es podria calcular la tendència i afició amb que la nostra Vila sent la música? (em refereixo temps de vida musical).

—Nostra Vila, com tots sabem, sent una gran passió per la música; però és impossible calcular la primera tendència musical. Com a record de la meua joventut, encara tinc companys que actuen en formacions orquestrals de categoria internacional.

—En la seva vida musical haurà viscut moltes anècdotes, ens en voldria explicar alguna?

—Com totes les coses de la vida, també tinc anècdotes

i una de les que més m'ha quedat record és aquesta: En certa ocasió l'Orquestra es desplaçà a un poble, amb motiu de la Festa Major, i com tots sabeu als pobles tenen la costum de tenir un músic a cada casa com a invitat. Com deia, doncs, una vegada acabat el ball de tarda vaig agafar el camí d'un poble veí, acompanyant unes amigues —coses de jovent— i a la casa on havia d'anar a menjar, veient la meua tardança feren fer una crida pel poble dient: «El qui tingui un músic entretingut, que el faci anar cap a sopar», i jo en aquells moments era a tres quilòmetres de distància.

—M'escapa el riure i és que veritablement val la pena. Seguim amb l'entrevista. ¿Què li agradava més interpretar, concerts o balls?

—Sense cap dubte Concerts.

—Referent a les Verbenes, no nota que desapareixen?

—I tant! En aquest país s'han perdut del tot, sigui perquè el temps no s'hi presta o perquè l'evolució de la vida ho demana.

—Segons tinc entès abans es celebraven balls de barri, a què serà deguda la seva desaparició?

—Sincerament no ho se, amb regularitat no es celebren des de l'any 45, encara que n'hagi fet algun més cap ací.

—En aquella època, ¿quines eren les actuacions d'una orquestra?

—Les actuacions eren aproximadament les normals que coneixem.

—Compari l'orquestra local amb altres de l'àmbit provincial i regional.

—La categoria de la nostra orquestra es podia comparar amb moltes orquestres de la província de Barcelona, per orgull i satisfacció de tots els agramuntins, car contàvem amb membres de gran categoria —no cal citar noms— que tots junts formàvem un grup compacte i fort. Ah, tots grans músics, menys jo —afegeix sempre tan bromista.

—Per últim, vivint aquella època, ¿havia pensat mai que la nostra joventut s'expressés d'aquesta manera?

—Mai no ho hauria cregut.

Així, amb aquesta resposta, ens despedim del sempre amable i simpàtic senyor Mir.

JAUME CUNAT

Un lloc als refranys

El juny hermós és abundós.

Aigua de Sant Joan no dona ni vi ni pa.

Pel juny el bou no es juny al jou.

El ral guanyat per Sant Joan és ral i mig per Nadal.

Per Sant Joan el primer bany.

Vestigios de un Pretérito

Es de todos archisabido que en nuestro término municipal y sus alrededores no existen en demasía residuos acreditativos de una cultura y costumbres anteriores que permitan anorgullecernos del trabajo y esfuerzo realizado por las generaciones precedentes, ni vivir de las rentas que tales legados pudieran proporcionarnos al ser explotados concienzudamente con vista a este fenómeno de nuestros días que se denomina turismo y que es la atracción y trasvase de ingentes multitudes.

Salvo nuestra pétrea y esbelta Iglesia Parroquial —bello estuche de la Celestial Patrona—, objeto en los últimos trabajos de restauración llevados a cabo con la paciencia, eficacia y seriedad que caracteriza al Patrimonio Artístico Nacional, que es el Organismo encargado de su conservación, dada la condición que acredita de ser Monumento Nacional y a cuya Entidad a fuer de bien nacidos debemos expresar el sincero y profundo agradecimiento de todos los oriundos y vecinos de la Villa, pocas cosas más poseemos en este aspecto que sean dignas de destacar de una manera especial.

Es cierto que la monumental mole de la Iglesia es en su conjunto digno de admiración, de manera particular sus ábsides recién restaurados y su magnífica portada de bello, perfecto y afiligranado estilo románico, causa de obligada visita de cuantos foráneos llegan por diferentes motivos a nosotros.

Pero en los alrededores inmediatos existen otros motivos que de prestarle la debida atención pudieran contribuir a dar cierto realce a la población. Me refiero al denominado «Pilar de Almenara». La panorámica que desde tal mirador de excepción se ofrece a nuestra vista en un día de sol radiante, exento de nubes, es digna de mantenerla en nuestra retina. Por parte del Mediodía, tenemos la visión casi paradisiaca de los llanos de Urgel has-

ta el Castillo de Lérida, baluarte de mil heroicas gestas, y por el sector opuesto nuestra vista puede dilatarse hasta los Pirineos en audaz vuelo de águila. En nuestros ya lejanos tiempos escolares era dicho lugar frecuente atracción de algunas tardes de asueto.

Tal construcción, desde nuestro recuerdo, ha sido víctima de la desidia de todos hasta el punto que la capilla contigua aparece semiderruida por el peso de los años y las inclemencias de todos órdenes que ha venido soportando y a la que no han sido ajenas manos incomprensivas y atrevidas que por el mero hecho de proporcionarse un gusto han sacado piedras del lugar en que fueron colocadas con escasos medios y no poco esfuerzo. Hoy, pese a los medios de comunicación de que se dispone, salvo contadas excepciones, el tal lugar es poco visitado por la actual generación.

La mayoría de vecinos ignoramos que D. Ramón de Siscar, hombre ilustre de la Villa, glosó en un bien presentado fascículo escrito con ágil pluma simultáneamente en lengua vernácula y española, en una edición del año 1882, las características y excelencias de dicho Pilar de Almenara.

Si fuera posible la restauración de dicho edificio y se repoblara de árboles sus contornos a fin de evitar la aridez que hoy presentan sus alrededores, se conseguiría un lugar idóneo e inmediato para pasar un delicioso día de reposo. No parece tampoco muy difícil la construcción de una balsa que recogiendo las aguas pluviales —ya que no es posible una fuente— suministrara de tan precioso elemento a cuantas personas acudieran a recrearse en la contemplación de las panorámicas que desde tal altura se divisan.

Es obra que incumbe a todos el procurar bellos ambientes que hagan más dulce y agradable la estancia en nuestra querida Villa.

D. ROIG BALASCH

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes en general.

G E S T O R I A
F E I X A

Zapatería, 1

AGRAMUNT

Lápidas para Nichos

de los mejores escultores de Cataluña

No esperes los últimos días para recordar a los tuyos

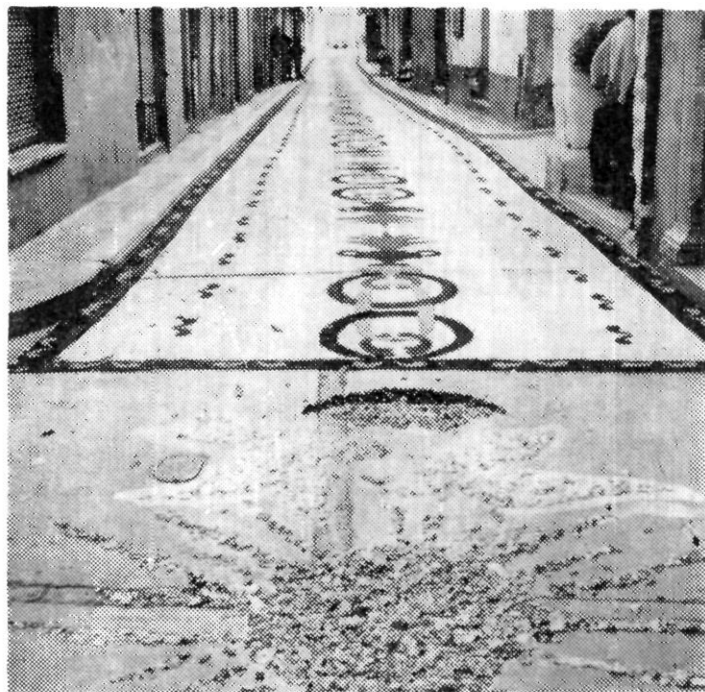
Rapidez, buen servicio, economía...

FUNERARIA ROMÁ

Merced, 19

AGRAMUNT

Tel 160

UNA MUESTRA DEL CORPUS.

La foto. nos muestra, de entre las muchas calles adornadas, la de Vilavella, como símbolo de todas las demás

XVIII Vuelta Ciclista a la Provincia de Lérida

Etapas: BORJAS BLANCAS - AGRAMUNT

Etapas: Borjas Blancas - AGRAMUNT
146 kms. Promedio de 35'194 kms. h.

El pasado día 26 de mayo, nuestra Villa fue por primera vez final de etapa de la Vuelta Ciclista a Lérida. Un inmenso gentío esperaba a lo largo y a lo ancho de la Avda. de Angel Guimerá, esta magna manifestación deportiva, que día a día va adquiriendo mayor afición dentro de nuestra juventud.

Antes de seguir adelante con lo sucedido, merece destacarse que la idea de la final de etapa vino de la Cámara de Comercio e Industria respaldada por el Excmo. Ayuntamiento. Tanto un organismo como otro han puesto todo su interés por el buen desarrollo de la etapa, cosa que han cumplido satisfactoriamente.

Siguiendo con la etapa, diremos que la salida de Borjas Blancas estaba prevista a las 16 horas con llegada a nuestra Villa a las 19'55 horas. El recorrido era duro y peligroso, por lo que los corredores debían tomar precauciones.

En la meta de llegada, en el palco presidencial, estaban las primeras autoridades acompañadas de las señoritas Georgina Omedes Miralles, representando al grupo sardanístico; Teresa Villegas Iglesias, de las Majorettes; Rosa Añe Ros, en representación de la Tuna y finalmente, Carmen Vázquez Soldevila, representando a la Agrupación «Coral D'avui».

A la hora prevista llegaron los corredores, formando un pelotón compacto, siendo la llegada en el orden siguiente:

1. Antonio Ayestarán - Club Jey 4-20'50"
2. Tomás Nistal - Equipo Casera - Bahamontes 4-20'51"

3. Pedro Torres - Equipo Picadero-Damm 4-20'51"
hasta 36 clasificados.

Retirados etapa de hoy: 5 corredores.

Clasificación Montaña, etapa de hoy:

ALTO DEL BELTALL:

- 1.º Dámaso Torres - 3 Puntos.

ALTO DEL CUBELLS:

- 1.º José L. Velasco - 3 Puntos.

La organización de la Etapa, según palabras de la Prensa provincial, ha sido perfecta. No debemos olvidarnos que dicha Organización de la ronda corre a cargo de la Peña Ciclista Co-

lomina de Lérida.

Destacamos finalmente, una desagradable noticia: El accidente de carácter grave, que ha sufrido un corredor en el transcurso de la etapa.

No desearía cerrar esta crónica, sin antes citar, que por unas horas las dependencias de la Delegación Sindical local, quedaron materialmente transformadas en un centro de información a todos los diversos medios de información, por lo cual solamente me queda agradecer a dicha Entidad Local Sindical, en nombre de todos, las más expresivas gracias.

JAIME CUNAT

Foto FONT

Cedida por
«LA MAÑANA»
de Lérida

En la foto, el palco presidencial con las primeras autoridades locales y cuatro guapas Srtas.

Si compara
elegirá

CHOCOLATES **Viladés**

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT

Observacions a primera vista

Masses vegades deu ésser veritat que la gent ens manifestem terriblement superficials. Sense gaires miraments, discutim del que no entenem; fem afirmacions que no podem demostrar; donem per cosa certa allò que, potser, ha sigut solament una apariència. És un fet: Ens costa de profunditzar i de reflexionar. Massa sovint ens quedem amb la primera impressió. Massa sovint refusem inconscientment còmodament, l'esforç que suposa plantejar-nos la validesa de les primeres impressions. I és, per això, que també massa sovint judiquem «a primera vista».

No fa gaires dies. Va ésser a la plaça del Pou. Feia bon temps i el sol d'abril invitava amicalment a deixar-se prendre. Un home encara jove i d'aspecte saludable, estava assegut a un dels bancs. La seva distracció no semblava ésser altra que contemplar la gent que passa. I la gent anava depressa dirigint-se cadascú al seu treball. Alguns, els més coneguts, el saluden; d'altres passaven de llarg. Però gairebé en tots, nostre bon home hi endevinava una expressió cruelment irònica i quelcom de censura «S'hi està bé al sol, eh? Què caram!, que treballin els pobres!»

Mentre en la seva ànima malferida, ell tal volta pensava: «Si sabessiu com us envejo! Si sabessiu com m'aburreixo, desgranant les llargues hores del dia embolcallat amb aquest neguit que no em deixo. Si sabessiu com desitjo l'arribada del bon temps amb l'esperança d'un enfortiment, i retornar al meu treball i portar uns diners a la llar, que prou falta li fan...»

I jo conclueixo: «Si el nostre prisma d'observació fos ben net i clar veuríem més enllà de les primeres aparences; sabríem preguntar-nos «el perquè» de les coses. En el

cas esmentat, en concret, la reflexió no ens portaria pas a la crítica que fa mal, sinó més aviat, a la descoberta d'un home que sofreix a l'encens, l'angoixa profunda d'una malaltia dispresa de salut i la problemàtica que per a ell i els seus li comporta»

Però hem de reconèixer que moltíssimes vegades el nostre ull està entelat i veiem les coses molt diferents de tal com són. Propalem amb massa facilitat crítiques, a voltes, feridores, per què ens refiem de la primera impressió i judiquem «a primera vista».

MERCÉ

Exclusivitats - Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers
TAILLEUR SASTRE

Avda. Carlemany, 79
Telèfon 103

LES ESCALDES
Valls d'Andorra

CINES AVENIDA

GRAMUNT

Grandes proyecciones para esta temporada de verano

Sábado y Domingo, 20 y 21 de Junio 1970

Los Héroes del Telemark

Al otro lado de la Ley

En CINES AVENIDA (refrigerado) encontrará, junto al confort, las mejores programaciones en TODD-AO (70 mm.) con la maravilla del Sonido Estereofónico.

SEIS MILLONES PARA LA C. O. M. A. I. N.

El préstamo de seis millones doscientas cincuenta mil pesetas que el Patronato del Fondo Nacional de Protección al Trabajo concedió a la Cooperativa Industrial de nuestra Villa, COMAIN SCI, fue formalizado, el día 21 de mayo, ante el notario de Agramunt D. Juan B. Bosch Potensá. Firmaron la escritura D. José Antonio Hermida Porras, habilitado del mencionado organismo oficial, y D. Ramón Gutiérrez Montes, Presidente de la Cooperativa. El acto tuvo lugar en el salón de sesiones del Ayuntamiento y fue presidido por el Delegado Provincial de Trabajo, acompañado de jerarquías sindicales provinciales y autoridades de la localidad. Asistieron numerosos agramunteses, especialmente invitados por los interesados.

Tras la firma, pronunciaron parlamentos alusivos al acto el Sr. Jauset, Jefe Provincial de la Obra Sindical de Cooperación; el Sr. Gutiérrez; el Sr. Serrano, Vicesecretario Provincial de Obras Sindicales, que ostentaba la representación del Delegado Provincial de Sindicatos, ausente de Lérida por motivos de su cargo; el Delegado Provincial de Trabajo y nuestro Alcalde, Sr. José M. Inglés.

En las mencionadas intervenciones se glosaron, principalmente, dos aspectos del asunto: la satisfacción por el préstamo concedido, que permitirá poner en marcha la COMAIN; y la esperanza y el deseo de que los buenos resultados que se obtengan, permitirán a los interesados, no sólo atender las obligaciones contraídas, sino también servir de ejemplo y estímulo para otros obreros.

El hombre del día fue el viejo luchador sindicalista Ramón Gutiérrez; nadie le regateó elogios, porque a su voluntad y tesón inquebrantables se deben principalmente que COMAIN disponga de un futuro esperanzador.

COMAIN dispone de unos terrenos en la carretera de Tárrega y allí va a levantar sus instalaciones. SIO se complace en felicitar y desear los mejores éxitos a todos los componentes de COMAIN, y de un modo especial al Sr. Gutiérrez, ya conocido de nuestros lectores por sus artículos en estas páginas.

Movimiento Demográfico

Mes de Mayo

NACIMIENTOS:

Marta Huguet y Brito día 8

MATRIMONIOS:

Antonio Gilabert Viladot con Carmen Santiveri Joval día 2

Quintín Hernández Reviriego con Rosario Fernández

Domínguez día 9

Ramón Freixes Vilalta con Leocadia Gil Martín día 23

Miguel Sorribes Canet con Teresa Escolá Valls día 27

Eduardo Abellana Panadés con M.ª Carmen Sangrá Farré día 30

DEFUNCIONES:

Ramona Aranda Carrasquet día 8 81 años

Jaime Ribalta Vilanou » 26 69 »

Magdalena Valls Rubió » 31 52 »

Lluvia caída durante el mes de Mayo 1970

Día 4 3'8 litros m.² Día 9 18'3 litros m.²

» 6 38'5 » » 11 3'2 »

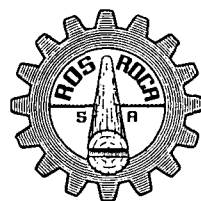
» 7 67'5 » » 14 0'3 »

TOTAL 131'6 litros m.²

El Observador, DIOSDADO PONT

TINTORERIA BATET

La Tintorería
de Agramunt

LA INDUSTRIA DEL REMOLQUE

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición
Pisos, etc.

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 AGRAMUNT (Lérida)

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch, 34 - Teléf. 248

El Municipio

Por la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Mayo se adoptaron los siguientes acuerdos:

Aprobación de Facturas.

Una de Ros-Roca por importe de 51 ptas. Otra de Transportes Comelles de 790 ptas. Otra de Estación Servicio Agramunt de 778'63. Otra de Electricidad Albareda de 23.278 ptas. Otra de Industrias Auxiliares de Abastecimiento, S. A. por importe de 8.216 ptas. Una de Maderas Tarroja por importe de 1.493'50. Otra de Fonda Crich de 2.436 ptas. Otra de Industrias Auxiliares de Abastecimiento, S. A. de 8.216 ptas. Una de Cerámica Pintó por importe de 4.823 ptas. Otra de D. Luís Vilá de 19.056 ptas. Otra del mismo por importe de 7.361 ptas. Una de José Penella de 2.350 Ptas. Otra de D. Esteban Llagunes de 3.652 ptas. Otra de Vda. Enrique Escolá de 2 000 ptas y otra de Vulcanizados Ibarz de 1.185 ptas.

Obras menores.

Son concedidas las siguientes:

A D. Angel Mas, obras interiores y en fachada casa C. Guimerá

A D. José Campabadal Serra, obras interiores en casa de su propiedad en C. Castillo

A D. Antonio Guasch Poch, obras interiores en casa de su propiedad sita en C. Guimerá

A D. José Martí Bonastre, reducción puerta local de Avenida Agustín Ros

A D. Federico Garrabou, obras interiores en casa de su propiedad sita en C. San Juan

A D. Ramón Ribera Solanes, pavimentación sótanos casa Avda. J. Mestres

A D. Ramón Romeu Folguera obras interiores en casa de su propiedad sita en C. Vilavella n.º 2

A D.º Remedios Sans Camps, colocación cañaleras desagüe casa C. Estudios Nuevos

A D. José Farré Trepas, vallado de un terreno de su propiedad, Bajada Lavaderos

A D. Jaime Omedes Fontaner, obras fachada casa de su propiedad en Arrabal de puigvert

A D. Ramón Llobera Soldevila, obras interiores en casa de Avda J. Mestres

A D. Ramón Fa Bastida, ampliación puerta corral, Extramuros Sta. Esperanza

A D. Miguel Solé Buireu, terminación obras en talleres Maquinaria Agrícola en Avda. A. Ros

A D. Eugenio Gil Reyes, colocación puerta, establecimiento calle Estudios Nuevos

A D. José Tarragona Vila, obras interiores, C. Guimerá, 5

A D.º Rosa Añé Colomé, obras interiores en casa C. Castillo

A D. Juan Huguet Calvet, obras fachada en casa Pl. Olmo

A D. Ramón Domingo Bernat, obras en almacén de su propiedad sito en Ctra. de Tárrega

A D. Rosendo Caro Güerri, derribo cubiertos en patio de su propiedad sito en Arrabal San Francisco

A D. Ramón Lluelles Vilalta, obras interiores en casa C. Castillo n.º 44

A D. Ramón Roca Sala, ampliación ventanas en edificio calle Circunvalación

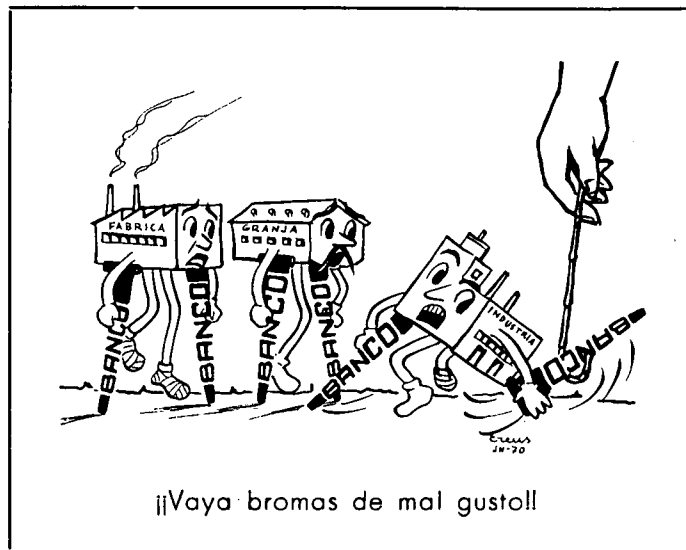
A D. Ramón Penella Ramón, obras interiores casa de su propiedad en C. Castillo

Nombramiento.

Se acuerda nombrar Pandonista para Procesión Corpus Christi a D. Antonio Camats Roqué

Instancia presentada.

Estudiada la instancia presentada por los vecinos de C. Capilla, para establecimiento de alumbrado en dicha calle, se cree conveniente esperar a que dicho sector sea objeto de Urbanización General.

Exija para su ropa
el lavado en seco

Tintorería SALAS

Sió, 29 - AGRAMUNT

se lo garantiza

Le recordamos que también
limpiamos cortinas,
alfombras y mantas.